

за да им пасе стадото и да им носи мляко и млади агнета. Доведохме го заедно с всичките му овце.

– Имаме само две възможности, друг избор няма. – заяви великият войвода Радул. – Или да ударим с няколко отряда на крепостта и да унищожим стражата, която бди и може да ни издаде на Комнен, или да заобиколим колкото е възможно по-предпазливо и по-отдалеч, за да заедем начъртаните места.

Всички изгледаха въпросително царя. Той трябваше да реши. А времето препираше и нямаше време за колебания. Хиляди противоречиви мисли се блъскаха в ума на Асена. Да нападнат кулата. Добре. Това бе най-удобно и отговоряше на накупялото чувство за бран. Ала предпазливо ли бе? От къде знаеха колко ратници има скрити вътре, колкото и наглед да изглеждаше там всичко спокойно и глухо? Да се заобиколи. Но нямаше време за губене. Тогава?

А всички бяха вперили очи в него, изтръпнали, жадуващи. И всеки изминат миг бе съдбоносен.

Някаква глъч се дигна откъм авангарда. Всички се струпаха по посока на гласовете. Някои разблъска навалищата и пред царя падна почти в несвяст едно окъсано, окървавено, задъхано момче, с потънало в пот лице.

– Матей! – извикаха всички поразени.

Царят се спусна към него, дигна го подпомогнат от войводите, изтри челото му. Юношата се окопоти, отвори очи. Те блестяха в страшна тревога.

– Ърците идат! – промълви на откъслеци то.

Царят и съветниците му се спогледаха. Някои лица побледняха.

– Много са... – продължи момчето, като си поемаше с мъка дъха – нямат чет... След три-четири часа са тук... А в крепостта има петдесет коня...

Ясно беше. Нямаше време за губене.

Царят издаде заповедта си. За миг тя се предаде от ухо на ухо: